

Hồi Ký

VIỆT NAM MỘT TRỜI TÂM SỰ

Nguyễn Chánh Thi

Trích đoạn:

Chương: Một Cuộc Gặp Gỡ Quyết Định

Trang 71-79

THÂN PHẬN CỦA ĐẠI TÁ CAO VĂN VIÊN TRONG CUỘC ĐẢO CHÁNH 1-11-1963.

Từ đơn vị tác chiến (tiểu đoàn 41 BĐQ), Tôi được lệnh về làm Sĩ quan Tuỳ Viên cho Đại Tướng Cao văn Viên, Tổng Tham Mưu Trưởng vào cuối năm 1966. Vì tôi không có nhà ở Sài Gòn nên ông bà Đại Tướng cho tôi tạm ở trong tư dinh thời gian đầu .

Với công việc hoàn toàn mới lạ, nhiều bỡ ngỡ, cộng thêm sự gò bó ở trong dinh của Đại Tướng, mới đầu tôi hơi nản lòng, nhưng nhờ sự giúp đỡ, chỉ dẫn tận tình của người tiền nhiệm của tôi là Quách tinh Cần K20//TVBQGĐL, và sự cởi mở của ông bà Đại Tướng nên tôi cảm thấy an tâm đôi chút.

Những ngày đầu về ở trong dinh của Đại Tướng, cứ sau bữa cơm tối ông xuống phòng tùy viên chỉ rõ cách sinh hoạt trong nhà, cách tiếp nhận điện thoại từ bên ngoài gọi vào, an ninh vòng ngoài, an ninh vòng trong, và v.v...

Ông bảo tôi: thông thường các tướng lãnh khác tôi đều tiếp họ tại văn phòng, ngoài giờ làm việc tôi không tiếp ai ở nhà riêng cả, nếu có vi tướng tá nào muốn gặp tôi ngoài giờ làm việc, mà không có hẹn, chú không được mở cổng, mà phải báo tôi trước để tôi quyết định có tiếp họ hay không, đặc biệt chú phải quan sát, xem vĩ tướng đó có đem theo lính hộ tống hay không, trong mọi trường hợp chú đừng cho lính hộ tống vào bên trong dinh, cổng phải luôn luôn khóa chốt

Nhưng đặc biệt có hai vị cựu tướng lãnh khi tới nhà muốn gặp tôi bất cứ lúc nào, chú cũng mở cổng mời vào phòng khách rồi báo tôi ra tiếp, không cần phải hỏi tôi trước, hai vị đó là trung tướng Trần văn Đôn và trung tướng Tôn thất Đính, mà chú có bao giờ thấy hai vị tướng đó chưa? Tôi trả lời “da chỉ biết qua hình ảnh trên báo chí”.

Ông bảo cũng tốt, vậy thi ráng nhận diện nếu hai vị đó tới. Xong ông nhìn tôi thấy có vẻ như tôi muốn tìm hiểu lý do mà hai ông cựu tướng này được đại tướng ưu ái như vậy, ông nói thêm chú muốn biết tại sao tôi đối xử với hai ông đó đặc biệt như

thế chứ gì, được rồi để mai tôi kể cho chú nghe vì mai là chúa nhật có nhiều giờ rảnh hơn”

Hôm sau ăn cơm trưa xong ông xuống phòng tôi và bắt đầu kể:

“Ngày 1 tháng 11 năm 1963 là ngày Lễ Các Thánh, quân nhân, công chức nghỉ buổi sáng khoảng 10 giờ sáng tôi được điện thoại của chánh văn phòng thiếu tướng Khiêm mời vào Bộ Tổng Tham Mưu họp ở phòng họp số 1, và phải có mặt trước 1 giờ, tôi tới lúc 1 giờ kém 10 phút, thấy có đông các đơn vị trưởng sẵn đó rồi, nhìn mặt toàn là các sĩ quan thân tín của ông Diệm, đúng 1 giờ 2 quân cảnh ở ngoài đóng cửa phòng họp và khoá lại, mọi người trong phòng ngơ ngác nhìn nhau, đại tá Lê quang Tung nói lớn: “họp hành khỉ mẹ gì, ai chủ tọa phiên họp sao chưa tới mà họ khoá cửa nhốt mình rồi, chuyện gì đây”, vài phút sau đó có tiếng mở cửa, đại úy Nhung cận vệ của trung tướng Dương văn Minh đứng ngoài cửa nói với vào: “mời đại tá Lê quang Tung Lục Lượng Đặc Biệtt và đại tá Cao văn Viên Nhảy Dù lên lầu gặp trung tướng Dương văn Minh, vì đại tá Tung ngồi gần cửa nên bước ra trước, tôi ở trong xa cửa hơn nên đi ra sau, khi tôi ra khỏi phòng họp thì nhìn thấy đại tá Tung đã bị đại úy Nhung còng tay dẫn xuống xe, còn tôi cũng bị 1 sĩ quan khác còng nhưng mới vừa bị còng 1 tay thì tình cờ thiếu tướng Tôn thất Đính trên lầu đi xuống chợt thấy vậy, ông bảo tháo còng tôi ra, rồi sĩ quan đó cùng tướng Đính dẫn tôi lên lầu gặp trung tướng Minh .

Tướng Minh nói: Hôm nay “moi” và một số các tướng lãnh đảo chánh ông Diệm “toi” nghĩ sao?

Tôi trả lời, chuyện quan trọng như vậy mà tới giờ này trung tướng mới cho tôi biết thì tôi đâu có quyết định được gì. Lúc đó trung úy Trương (hay Trần) Tự Lập sĩ quan tùy viên của trung tướng Minh lăm le khẩu súng carbine chĩa vào lưng tôi như sẵn sàng bắn tôi. anh ta hỏi tôi “ Đại tá có theo Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng không?” Tôi đáp”tinh thần của quân nhân thuộc binh chủng nhảy dù không trả lời trước áp lực” thiếu tướng Đính thấy vậy bảo tên trung úy Lập đừng hỗn với cấp trên, rồi tướng Đính dẫn tôi về lại phòng số 1 đóng cửa lại.

Vài vị sĩ quan đang bị nhốt chung trong phòng tới hỏi tôi chuyện gì vậy? Tôi nói họ đảo chánh Tổng Thống Ngô đình Diệm. Có người hỏi: còn đại tá Tung đâu? tôi nói bị còng dẫn đi chỗ khác rồi”.

Khoảng 15 phút sau tôi lại bị dẫn lên gặp Trung tướng Minh lần nữa, lần này Trung tướng Minh nói với tôi:”có 1 tiểu đoàn nhảy dù theo “Chiến Đoàn Vạn Kiếp” của trung tá Vĩnh Lộc từ Bà Rịa về tới Sài Gòn, nhưng không chịu tấn công vào Dinh Gia Long, đòi phải được liên lạc trực tiếp với “toi”, vậy nếu “toi” chịu làm 2 việc như sau:

Thứ nhất tuyên bố theo Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng, thứ hai ra lệnh cho tiểu đoàn nhảy dù ở Bà Rịa về tấn công vào Dinh Gia Long, khi thành công “moi” gắn lon thiếu tướng cho “toi” liền.

Tôi trả lời rằng chuyện của trung tướng làm, tôi không chống đối, nhưng bảo tôi phản lai “thầy” tôi thì tôi không làm, trung tướng thông cảm cho tôi (lời người viết: xin nói rõ thêm, trước khi chỉ huy lực lượng nhảy dù, đại tá Viên là chánh Văn Phòng rồi Tham Mưu Trưởng Biệt Bộ Phủ Tổng Thống);

“Tôi được dẫn trả lại phòng họp số 1, các vị sĩ quan trong phòng lại hỏi, tôi trả lời chưa hết thì chánh văn phòng của thiếu tướng Khiêm xuống dẫn tôi lên văn phòng giữ riêng tôi ở đó.

Sau khi đảo chánh thành công tôi được cho về nhà, rồi hàng ngày tôi phải lên Bộ Tổng Tham Mưu chờ lệnh độ 5,6 ngày sau trung tướng Khiêm “lên trung tướng ngày 2 tháng 11 năm 1963” tự ý quyết định cho tôi trở về chỉ huy Lữ đoàn nhảy dù như cũ, còn các vị sĩ quan bị nhốt chung với tôi đa số bị giải ngũ hoặc bị hạ tầng công tác.

Rồi sau đó không lâu tôi được trung tướng Đôn cho biết: sau khi tôi từ chối lời yêu cầu của trung tướng Minh thì Trung tướng Minh bàn với trung tướng Đôn định đưa tôi theo số phận của đại tá Lê quang Tung, nhưng trung tướng Đôn không đồng ý và nói rằng trước khi tiên hành cuộc “cách mạng” :anh” (ông Minh) có hứa với chúng tôi hạn chế tối đa việc gây đổ máu các sĩ quan cấp tá không ủng hộ chúng ta, anh đã cho giết đại tá Hồ tấn Quyền, giết đại tá Lê quang Tung, bây giờ anh muốn giết luôn đại tá Viên nữa sao?

Hơn nữa dù “lui” không hợp tác với mình nhưng “lui” đâu có chống mình mà giết “lui”.

Tôi nghĩ dường như tướng Khiêm cũng biết ý định đó của tướng Minh nên mới ra lệnh đem tôi lên văn phòng của ông giao cho chánh văn phòng là đại úy Phạm bá Hoa giữ riêng tôi ở đó, rồi ông Khiêm bảo:”Ai muốn kêu đại tá Viên đi đâu phải có lệnh của tôi mới cho đi”

Đấy là 3 người ơn cứu tử tôi đó .

Vai trò của Đại tá Cao văn Viên trong cuộc chỉnh lý ngày 30-1 -1964.

Một lần tôi theo Đại Tướng Viên ra Đà Nẵng thăm các đơn vị thuộc Quân Đoàn I, Tối lại, ngủ ở Tòa Thị Chính Đà Nẵng, lúc đó trung tá Lê chí Cường gốc nhảy dù làm Thị Trưởng.

Đầu hôm thời tiết còn nóng, thầy trò tôi chưa ngủ được nên Đại Tướng kể chuyện Đảo Chánh, chỉnh lý cho tôi nghe, giờ đây thì chuyện dù đã xa xưa, nhưng thiết tưởng còn nhiều người chưa biết rõ, hoặc biết không chính xác, không đầy đủ, nên tôi mạo muội thuật lại những gì Đại Tướng Viên kể cho tôi nghe với ước mong giúp quý vị độc giả đánh giá được 1 phần sự thực của 1 giai đoạn của Đất Nước.

Nguyên nhân đưa đến cuộc chỉnh lý 30-1-1964 Đại Tướng Viên kể rằng :

“ Trong nội bộ các tướng lĩnh: sau ngày Đảo Chánh 1-11-1963 thành công, trong hàng tướng lĩnh trụ cột của cuộc đảo chánh có những bất đồng ý kiến về việc thành lập chính phủ mới, về việc sắp xếp nhân sự và quan trọng hơn là sự tranh công tranh quyền giữ các tướng với nhau, cho nên dân tới sự chia rẽ.

Ngoài ra trung tướng Minh ý quyền là chủ tịch Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng nên tỏ ra độc đoán trong mọi quyết định.

“ Chẳng hạn như ông Minh muốn đưa ông Nguyễn ngọc Thơ nguyên Phó Tổng Thống của ông Ngô Đình Diệm ra làm thủ tướng, nhiều tướng lĩnh không đồng ý, vì cho rằng nguyên Phó Tổng Thống của chính phủ vừa bị lật đổ ra làm thủ tướng của chính phủ mới thì thật là vô lý, nhưng ông Minh cứ làm theo ý ông.

“Về phía Tòa Đại Sứ Mỹ thì ông Đại Sứ đề nghị với ông Minh nên cử ông Trần quốc Bửu Chủ Tịch Tổng Liên Đoàn Lao Công ra lập chính phủ với lý do ông Bửu có nhiều uy tín trong giới bình dân và hiện trong tay ông Bửu có hơn 20 ngàn đoàn viên của Tổng Liên Đoàn Lao động là lực lượng hùng hậu sẽ hỗ trợ cho chính phủ, ông Dương văn Minh chẳng những không nghe mà còn ra lệnh cho thiếu tướng Đỗ Mậu bắt giam ông Trần quốc Bửu với lý do rất mơ hồ.

Thêm nữa, ông Minh lại gọi 2 người đã rời khỏi quân đội hồi năm 1955 đang lưu vong bên Pháp(vì chống ông Ngô đình Diệm) trở về hợp tác, đó là thiếu tướng Nguyễn văn Vỹ và đại tá Trần đình Lan(phòng2) trong quân đội Liên Hiệp Pháp; điều này có vài tướng trẻ mới được thăng cấp như thiếu tướng Nguyễn hữu Cốc, Đỗ Mậu, thiếu tướng Dương ngọc Lắm, trung tướng Trần thiện Khiêm đều không đồng ý, bởi các vị này cho rằng ông Nguyễn v Vỹ và ông Lan đã lỗi thời và đã rời khỏi quân đội lâu rồi, không còn thích hợp với quân đội hiện giờ nữa, các ông Khiêm, Cốc, Lắm cho rằng, hiện nay trong quân đội có nhiều cấp tá trẻ có nhiều năng lực và được đào tạo chánh quy, cứ mạnh dạn giao việc cho họ, chứ cần gì phải gọi 2 người đó về hợp tác.

Ông Dương văn Minh chẳng thèm nghe mà vẫn cứ hành xử theo ý riêng mình dựa trên tình cảm cá nhân.

“Phần tôi (đại tá Cao văn Viên) thì mỗi ngày trình diện ở Bộ Tổng Tham Mưu, nghe nói ông Minh định cho tôi giải ngũ, nhưng nhờ trung tướng Khiêm tự ý cho tôi trở về nhảy dù ngày 6-11-1963 mà không hội ý với ông Minh, vì việc này nằm trong thẩm quyền của ông Khiêm.

Về sau mới biết, sở dĩ ông Khiêm hành động như vậy vì ngày 5-11-1963, ông Minh nói với ông Khiêm rằng đại tá Nguyễn chánh Thi ở Campuchia sắp về, ông Minh sẽ cho ông Thi chỉ huy lại Lực Lượng Nhảy Dù, điều này chính ông Khiêm không muốn, nên hành động trước một bước, vì nếu để ông Nguyễn chánh Thi chỉ huy nhảy dù thì khi ông Khiêm muốn mưu đồ gì cũng không thể xử dụng lực lượng nhảy dù được vì ông Khiêm với ông Thi không thân nhau, vả lại cũng còn ngờ vực không biết ông Thi còn ôm mối hận ngày 11-11-1960 cách 3 năm trước hay không.

Ngày 8-11-1963 đại tá Nguyễn chánh Thi từ Nam Vang đi đường xe về tới Gò Dầu Hạ, được ông Khiêm cho trực thăng đi đón về Tổng Tham Mưu, sau đó ông Khiêm

cử ông Thi làm chủ tịch Ủy Ban Điều Tra tài sản và tội ác của ông Ngô đình Cẩn, thế là ông Thi trở ra miền Trung làm việc.

Từ những việc như vậy đưa đến những xích mích giữa ông Khiêm và ông Minh, rồi một ngày vào hạ tuần tháng 12-1963, ông Minh cử ông Khiêm đi công du qua Nhật và Đài Loan, ở nhà ông Minh giao cho Trung tướng Lê văn Kim thay thế trung tướng Khiêm giữ chức vụ Tham Mưu Trưởng Liên Quân(không làm lễ bàn giao), đến khi ông Khiêm trở về thì ông Minh chỉ định ông Khiêm làm tư Lệnh Quân Đoàn III chia bớt nhiệm vụ của trung tướng Đính đang kiêm nhiệm Bộ An Ninh. Thời gian này Quân Đoàn III còn nằm trong trại Lê văn Duyệt Sài Gòn chưa dời lên Biên Hoà). Vậy là ông Khiêm bị hạ tằng công tác nên ông Khiêm trở nên bất mãn.

Nguyên nhân bên ngoài Ông Dương văn Minh gây cho Đại Sứ Mỹ cú “sốc” đầu tiên là không nghe theo đề nghị của Đại Sứ Mỹ đề cử ông Trần quốc Bửu làm thủ tướng mà ông Bửu còn bị bắt giam với tội danh mơ hồ.

Sau khi đảo chánh thành công, ông Minh thường liên lạc với đại sứ Pháp ở Sài Gòn, hơn là đại sứ Mỹ, và có vài lần ông Minh mời Đại Sứ Pháp đến dinh “Hoa lan” của ông Minh dùng cơm tối, có sự hiện diện của ông Đôn, ông Kim, ông Xuân ...mà không có sự hiện diện của viên chức Mỹ nào cả. Việc này không qua khỏi cặp mắt “cú vọ” của cơ quan CIA ở Sài Gòn khiến họ đâm ra hoài nghi.

Ngoài ra mỗi khi có việc phải giao tiếp với viên chức của toà đại sứ Mỹ và Bộ Tư Lệnh M.A.C.V, các ông Minh, Đôn, Xuân, Kim ...chỉ nói toàn tiếng Pháp mà không nói 1 câu tiếng Anh nào, điều này cũng gây khó chịu và tự ái đối với các viên chức Mỹ không ít, và họ nghĩ là các tướng có khuynh hướng thân Pháp.

Tổng hợp những chuyện kể trên đưa đến cuộc chỉnh lý ngày 30-1-1964.

Chỉnh lý ngày 30-1-1964

Chiều ngày 29-1-1964 tướng Khiêm mời tướng Khánh ở Đà Nẵng về Sài Gòn, nói có chuyện cần bàn với tướng Khánh, rồi tướng Khiêm gặp tôi (Đại tá Viên) chỉ thị cho tôi chuẩn bị lực lượng nhảy dù đi bắt 5 vị tướng: Đôn, Kim, Xuân, Đính, Võ và người thứ 6 là thiếu tá Nhung(người đã giết ông Ngô đình Diệm và ông Ngô đình Nhu), thiếu tá Nhung đang ở trong nhà trung tướng Dương văn Minh.

Tôi đề nghị với trung tướng Khiêm nên giao người khác đi bắt ông Đôn và ông Đính, chứ tôi rất khó xử nếu phải đi bắt 2 người mà cách đây 3 tháng đã là ân nhân cứu tử tôi. Trung tướng Khiêm thấy đề nghị của tôi hợp lý nên giao cho tiểu đoàn 2 TQLC lúc đó do thiếu tá Cổ tấn tinh Châu làm TĐT đi bắt tướng Đôn và tướng Đính.

Lệnh tổng quát của trung tướng Khiêm cho 2 tôi và thiếu tá Châu là không được liên lạc hoặc tiếp xúc với bất cứ ai cho đến khi hoàn thành nhiệm vụ.

Thời gian này tất cả mọi đơn vị muốn vào lãnh thổ Biệt Khu Thủ Đô phải có lệnh của Tư Lệnh QĐ111, và riêng TĐT/TQLC vì đang đóng quân bên ngoài lãnh thổ Biệt Khu Thủ Đô nên tr/t Khiêm ký sự vụ lệnh giao cho 1 đại úy thuộc QĐIII đem đến cho TĐT/TĐT2/TQLC để di chuyển tiểu đoàn vào BKTĐ mà không bị ngăn cản.

Tr/t Khiêm ra lệnh cho thiếu tá Phạm bá Hoa chuẩn bị 1 xe dodge truyền tin để theo dõi việc đi bắt 5 ông tướng mà chính t/t Hoa phải trực máy truyền tin.

Giờ xuất phát đi bắt là 23 giờ và các đường giây điện thoại ở nhà 5 ông tướng đã bị ông Khiêm cho lệnh cắt đứt hết rồi, không liên lạc được với ai cả.

Đúng 23 giờ tôi được lệnh xuất phát để bắt 3 ông tướng : Mai hữu Xuân, Lê văn Kim và Nguyễn văn Vỹ, rồi sau cùng đến bắt th/t Nguyễn văn Nhung tại nhà của ông Dương văn Minh.

Tiểu đoàn 2/TQLC được giao nhiệm vụ đi bắt 2 ông tướng Tôn thất Đính và Trần văn Đôn , cả 2 đơn vị xuất phát cùng một lúc.

Đến khoảng 2 giờ sáng 5 vị tướng : Đôn, Kim, Xuân, Đính, Vỹ được đưa vô Bộ Tổng Tham Mưu, riêng th/t Nhung thì tôi đưa về trại Hoàng Hoa Thám bản doanh của lữ đoàn nhảy dù.

Trung tướng Nguyễn Khánh ở Đà Nẵng được trung tướng Khiêm mời về Sài Gòn từ chiều, đang ở nhà chờ, đến bảy giờ mới được tướng Khiêm mời vào BTTM cho biết: "Nhiệm vụ của tôi (tướng Khiêm) tới đây đã xong, phần còn lại tôi giao cho anh (tướng Khánh). chuẩn bị sáng mai anh họp báo.

Tướng Khánh nói: "công của anh thì anh làm luôn đi". Tướng Khiêm vẫn khước từ và gợi ý với tướng Khánh, khi họp báo cứ nói các ông đó có ý định "trung lập thân Pháp" nên mình phải ra tay ngăn chặn.

Trung tướng Khánh liền gọi ra Quân Đoàn I Đà Nẵng dặn dò chuyện gì đó, rồi đại tá Thi nghe được liền bay vô Sài Gòn kịp sáng sớm vào TTM ngồi họp báo chung với tướng Khánh, điều này khiến báo chí và dân chúng tưởng rằng ông Khánh và ông Thi làm cuộc chỉnh lý, chứ không biết rằng trong đêm 1 mình tướng Khiêm đích thân chỉ huy 2 vị sĩ quan cấp tá là tôi và thiếu tá Cổ tấn tinh Châu đi bắt 5 ông tướng và thiếu tá Nhung, xong rồi mới giao cho ông Khánh.

Tóm lại ông Khiêm dọn sẵn "mâm cỗ" cho ông Khánh hưởng.

Hôm sau 5 vị tướng bị chỉnh lý được phi cơ chở ra Đà Nẵng rồi vài ngày sau lại chở vô quản thúc ở Đà Lạt. Ông Khánh lên làm thủ Tướng từ lúc đó.

Số phận của th/t Nhung

Đại Tướng viên kể lại rằng:

"Khi tới nhà ông Minh để bắt t/t Nhung thì tôi gặp ngay tướng Minh, ông hỏi lệnh của ai biểu bắt,

Tôi (đại tá Viên) trả lời: lệnh của tr/t Trần thiện Khiêm.

Ông Minh hỏi : ông Khiêm hiện giờ ở đâu?

Tôi trả lời: thưa trung tướng tôi không biết.

Ông Minh lại hỏi tiếp: vậy đại tá nhận lệnh của ông Khiêm từ lúc nào? lý do nào bắt cận vệ của tôi.

"Tôi đáp: xin tr/t hỏi ngay tr/t Khiêm, còn tôi chỉ thi hành lệnh. liền đó tướng Minh bốc điện thoại gọi ai đó, nhưng gọi không được, bèn dằn mạnh điện thoại xuống

bàn, thấy vậy tôi nói :”điện thoại bị cắt giây rồi, trung tướng không gọi được ai đâu”, tôi chào tr/t Minh rồi dẫn th/t Nhung ra xe đưa về trại Hoàng Hoa Thám.

Tại đây tôi giao th/t Nhung cho sĩ quan an ninh nhẩy dù hỏi cung th/t Nhung, chủ yếu ở điểm: ai ra lệnh giết Tổng Thống Ngô đình Diệm và ông cố vấn Nhu? Sĩ quan an ninh nhẩy dù đưa giấy, viết bắt ông ta tự viết lời khai để làm chứng cứ. Sau khi lấy lời khai xong, khuya ngày hôm sau sĩ quan an ninh(cấp bậc trung úy)cho người vô phòng giam bóp cổ Nguyễn Nhung chết rồi lấy giấy giầy”saut” của chính ông Nhung thắt vòng treo cổ Nguyễn Nhung lên trần nhà.

Đêm đó tôi về nhà ngủ, sáng sớm hôm sau, sĩ quan trực ở trại Hoàng Hoa Thám điện thoại báo cáo tôi: th/t Nhung thắt cổ tự tử chết rồi, tôi bảo sĩ quan trực gọi bác sĩ Văn văn Cửa, lúc ấy là th/t y si trưởng ND ráng cứu chữa ông ta coi có thể sống lại được không? .

Sau đó y sĩ thiếu tá Văn văn Cửa điện thoại báo tôi: “Thưa đại tá hết phương cứu chữa rồi và ông Cửa làm bản báo cáo, y chứng xác nhận, thiếu tá Nhung đã chết do thắt cổ tự tử”. Cuộc điện đàm này tôi có cài máy ghi âm để thủ thân về sau này.

Trong lời tự khai của th/t Nhung, ông ta nói rằng ông Dương văn Minh ra lệnh cho ông ta giết ông Nhu trước khi đoàn xe về tới Bộ TTM, ngoài ra trên đường di chuyển nếu có sự bất trắc gì xảy ra thì chỉ nghe theo lệnh của thiếu tướng Mai hữu Xuân mà thôi, khi ông Nhung đấm ông cố vấn Nhu thì bị ông Diệm chống cự quyết liệt nên buộc lòng ông Nhung phải giết luôn ông Diệm

Ngoài ra khi khám tử thi của t/t Nhung, sĩ quan an ninh lấy ra được một mẩu giấy viết sẵn giấu trong quần, định tìm cách gửi về nhà, nhưng chưa gửi được. Nội dung như sau:”Em ơi! Bọn Diệm , Nhu sống lại rồi, chắc anh phải chết, nếu anh có mệnh hệ gì,em phải ráng nuôi các con cho khôn lớn, anh đang bị nhốt trong lữ đoàn nhẩy dù”.

Lời tự khai và cái thơ riêng gửi cho vợ của t/t Nhung được đưa cho trung tướng Khánh giữ.
Nhận định riêng của người viết:

Về cái chết của thiếu tá Nhung,tôi nghĩ rằng vị sĩ quan an ninh nhẩy dù không dám tự ý hành động, mà phải có lệnh của 1 trong 3 vị: tướng Khánh, tướng Khiêm hoặc đại tá Viên? Nhiều lần tôi muốn hỏi đại tướng Viên nhưng lại rụt rè không dám hỏi vì sợ tướng Viên giận và cho rằng tôi tò mò.,

Theo tôi cuộc chỉnh lý 30-1-1964 chắc chắn phải có bàn tay “phù thủy” của Mỹ thúc dẩy cho tướng Khiêm thực hiện, mà nguyên nhân chánh là do trung tướng Dương văn Minh làm phật lòng người Mỹ, nhưng ông Minh không bị loại vì lúc bấy giờ dân chúng và khối phật giáo Ấn Quang vẫn còn xem ông Minh như người hùng”cách mạng” nếu loại hẳn ông Minh sợ e có xáo trộn xã hội và sợ thượng toạ Thích trí Quang sách động phật tử “xuống đường” ủng hộ ông Minh .

Còn 5 ông tướng bị chỉnh lý vì thân tín với ông Minh nên bị làm vật tế thần, bị chụp lên đầu cái mũ”trung lập thân Pháp”, để chặt hết tay chân của ông Minh, biến ông Minh thành “con cua bị gãy cang” ngồi đó nhìn ông Khánh tung hoành

Phụ chú;

Những điều tôi thuật lại cho quý độc giả trên đây là tôi được nghe đại tướng Viên kể lại lúc tôi đang là sĩ quan tùy viên của ông,

Sau này vào tháng 8 năm 2004, tôi từ Cali qua Virginia thăm đại tướng Viên trong 1 nursing home, tình cờ có đại tướng Khiêm tới, ông Viên, ông Khiêm và tôi cùng ngồi nói chuyện chung, đây là dịp may hiếm có, tôi hỏi đại tướng Khiêm vài điều mà tôi ấp ủ từ lâu vì không biết hỏi ai cho chính xác.

Tôi hỏi: thưa đại tướng, em nghe nói ngày đảo chánh 1-11-1963 có 1 người Mỹ ở trong phòng của đại tướng ngay từ giờ phút đầu để theo dõi cuộc đảo chánh, em muốn biết lời đồn đó có đúng không?

Đại tướng Khiêm nói: lời đồn đó đúng, người Mỹ đó là trung tá Conein, ông ta ở trong 1 phòng nhỏ sát phòng làm việc của tôi sau tấm vách ngăn mà không hề bước qua phòng tôi trong thời gian tiến hành đảo chánh.

Tôi cho chú biết thêm, ông Conein này là 1 sĩ quan trưởng của 1 toán tình báo Mỹ đã từng nhảy dù xuống vùng Việt Minh kiểm soát ở miền Bắc, Việt Nam năm 1945 để giúp Hồ chí Minh đánh Nhật, ông ta là người biết nhiều về Hồ chí Minh và mặt trận Việt Minh.

Tôi hỏi tiếp : thưa đại tướng, em được biết, sau khi đại tướng làm cuộc chỉnh lý ngày 30-1-1964 thiếu tá Nhung đã khai, ông Minh ra lệnh cho ông ta giết ông Diệm, ông Nhu , lời khai đó chần thật không? Liệu sau lưng ông Minh có 1 thế lực nào khác thúc đẩy ông Minh làm chuyện đó không?

Đại tướng Khiêm trả lời: chú nghe kỹ tôi nói đây:”trước ngày đảo chánh (1-11-1963) tôi đưa ra 1 điều kiện tiên quyết với ông Minh, liên quan đến Tổng Thống Diệm như sau : phải bảo đảm sinh mạng Tổng Thống Diệm và để T/T Diệm bình an xuất ngoại. Ông Minh và ông Kim đều đồng ý, sở dĩ có ông Kim vì mới đầu ông Kim có 1 nhóm riêng cũng âm mưu đảo chánh, về sau 2 nhóm mới kết hợp lại.

Khi biết ông Diệm , ông Nhu bị giết, lúc ấy tôi mới biết luôn đại tá Quyền, đại tá Tung và em của đại tá Tung là Lê quang Triệu cũng bị giết, còn ông này(ông Khiêm vừa nói vừa nhìn qua ông Viên) cũng bị còng tay, may mà ông Đính thấy kịp chứ không thì cũng theo Hồ tấn Quyền và Lê quang Tung rồi(ông Viên và ông Khiêm cùng cười).

Ông Khiêm nói tiếp: tôi ở văn phòng của tôi trên lầu còn ông Minh, ông Kim, ông Đôn ngồi ở phòng của đại tướng Ty, lúc đó đại tướng Ty đang dưỡng bệnh, nên ông Đôn làm quyền Tổng Tham Mưu Trưởng. Họ hành động lén lút, giấu không cho tôi biết rồi họ quyết định với nhau tôi có hay biết gì đâu.

Chú nghĩ coi: ông Diệm đã gọi điện thoại bảo cho xe đến đón ông về TTM, như vậy nghĩa là ông đã đầu hàng rồi, tại sao lại giết người đầu hàng. Ông Minh, ông Kim độc ác quá! Cho nên tôi bất mãn với 2 ông ấy từ lúc đó.

Còn chú hỏi liệu có thể lực nào khác thúc đẩy ông Minh giết ông Diệm, tôi cho chú biết thêm chi tiết này, khi ông Conein ở trong phòng nhỏ bước ra phòng tôi trung tướng Minh cho ông ta biết ông Diệm và ông Nhu chết rồi, ông Conein tỏ ra tức giận không nói với ông Minh một lời, ông quay trở vào phòng và thốt lên một câu: "Do a terrible thing" rồi một lúc sau ông Conein bỏ ra về.

Thế đó chú tự suy nghĩ"

Tôi cảm ơn đại tướng Khiêm, rồi chúng tôi tiếp tục nói chuyện linh tinh khác suốt cả buổi sáng hôm đó.

Thân phận của một Quốc Gia nhược tiểu là như vậy.

Cựu Sĩ quan tùy viên Đặng kim Thu

Cây kim trong bọc rồi cũng có ngày trôi ra thôi!!!

:

Trích : **Việt Nam : Một Trời Tâm Sự**
Hồi ký của **Trung Tướng VNCH Nguyễn Chánh Thi**
Chương : Một Cuộc Gặp Gỡ Quyết Định
Từ trang 77 =>82

Nguồn: <http://vulep-books-links.blogspot.com.au/2013/04/trong-cuoc-ao-chanh-1-11-1963.html>

Biến Động Miền Trung

(Trích đoạn từ trang 339)

(Cuốn hồi ký "Việt Nam: Một Trời Tâm Sự" của cố Trung tướng NCT xuất bản ở Mỹ gần hai thập niên trước. Một đoạn trích dưới đây cho thấy nhân cách ông NCT không những mang cái dũng khí của một vị tướng VNCH, còn bộc lộ hành động của một người vì đại nghĩa. HT. xin đặt tựa đề là "Chữ Dũng của cố Tr/Tướng VNCH Nguyễn Chánh Thi." Cái "Dũng" của cố Tr. Tướng NCT đã tránh được một trận thư hùng đẫm máu giữa quân của Thiệu-Kỳ và quân của quân đoàn I -với cố ĐT. Đàm Quang Yên, cố T. Tướng

Nguyễn Văn Chuân và... đã sẵn sàng sau lưng Tr.T. NCT. Đây chính là cái dũng của 'thánh nhân' vậy!)

Trích trong " Việt Nam : Một Trời Tâm Sự "

của **Trung Tướng VNCH Nguyễn Chánh Thi**

(Từ trang 339...) Phần đầu.

"...Những ngày kế tiếp, tin tức đồn đến tôi, cho biết bọn tôi tớ Mỹ ở Sài Gòn quyết định triệt hạ tôi. Bằng cách nào? Tôi không mấy quan tâm. Điều làm tôi suy nghĩ là chánh sách của người Mỹ. Nếu Mỹ cứ tiếp tục chính sách dùng bọn tôi tớ, thì cuộc chiến này tất thua, biết trước là thua, thì binh quyền hay chính quyền phỏng còn có nghĩa lý gì nữa mà phải luyến tiếc? Đáng buồn là buồn cho đất nước buồn cho máu xương binh sĩ, đồng đội đổ ra, để rồi sẽ không đi đến đâu, mà còn chuốc lấy kết quả thảm thương. Càng biết trước, càng thấy rõ nguy cơ, càng buồn ! Buồn hơn nữa là không biết tâm sự với ai. Chung quanh, bằng hữu đếm trên đầu ngón tay, và bằng hữu mình lại còn bất lực hơn mình nữa !

Ngày 9.3.1966, tôi nhận được giấy mời về Sài Gòn hội họp. Những anh em thân tín ở Vùng I Chiến thuật tỏ ý lo ngại, biết đây là một cạm bẫy, một kế " điệu hổ ly sơn " đưa tôi rời khỏi đơn vị, tách rời khỏi quốc dân mà tôi xây dựng bấy lâu, rồi triệt hạ tôi cho dễ dàng hơn. Biết thế, nhưng tôi sẵn sàng chấp nhận tình huống, để xem bọn Mỹ có sáng mắt ra chút nào không trong cuộc thử thách giữa " Tinh thần Dân tộc Việt Nam " và " Áp lực Đế quốc " với bọn tôi tớ của chúng nó.

Anh Phạm Văn Liễu từ Sài Gòn điện thoại ra, cho biết nên suy nghĩ thận trọng khi về Sài Gòn chuyến này. Đó là ám hiệu cho biết tình hình căng thẳng.

Tôi trầm suy nghĩ : " Nếu có triệt hạ mình, thì quyết định phải đến từ " quan thầy " Mỹ, xuất phát từ chính sách thiên cận của họ. Chính sách đã thế, thì cuộc chiến này xem như... hỏng, và trách nhiệm không phải ở mình. Mình đã hết sức cố gắng soi sáng cho người Mỹ. Họ không nghe, còn coi mình là kẻ thù. Mình rời khỏi binh quyền là hết trách nhiệm. Nếu mình chống lại thì trách nhiệm rơi trên vai mình : tham quyền cố vị, đặt cá nhân lên trên đất nước v.v...

Cân nhắc thận trọng, tôi quyết định về Sài Gòn, dù có phải một mình đương đầu với những bất trắc đang chờ đợi ở đó.

Lúc 9 giờ 30 ngày 10.3.1966, tôi đến Sài Gòn, về ở nhà số 9 đường Gia Long. Anh Phạm Văn Liễu đã có mặt sẵn đó. Tay bắt mặt mừng, tôi hỏi :

- Hội họp khi gì ! Chúng nó muốn " làm thật " tôi phải không ?

Anh Liễu trấn an tôi :

- Chắc không đến nỗi nào. Tôi có gặp thằng Kỳ, hẳn nói : "Anh em cả mà!"

Còn Lê Nguyên Khang thì nói sau khi hội họp xong sẽ mời chúng mình đi ăn cơm.

- Tại sao Kỳ phải nói thế ? Những trò trẻ con ấy không qua mắt nổi tôi đâu. Nhưng dù chúng có âm mưu gì đi nữa cũng chả sao. Tôi đã sẵn sàng mọi lẽ.

Tôi lên xe đến Bộ Tổng Tham Mưu, nơi " hội họp ". Tại cổng vào Bộ TTM tôi thấy có nhiều xe thiết giáp đậu ở đó. Trên không máy bay lượn qua lượn lại. Âm mưu của bọn tôi tớ ngoại bang đã quá rõ rệt. Tôi phản ứng lại còn kịp, nhưng tôi không muốn làm thế. Tôi đi thẳng vào phòng

hội Bộ TTM với một nụ cười, trong lòng trầm nghĩ :

- Ta một mình..." đờn đao phó hội ", mà bọn bạc nhược kia cũng phải ...bài binh bố trận đến thế sao. Ờ, chúng lo việc nước cũng kỹ như thế, có phải đỡ cho đồng bào biết bao !

Trong phòng hội, khi mọi người đã vào chỗ thì anh còn mời Nguyễn Hữu Có lên tiếng trước, đại ý:

- Từ ngày anh Thiệu anh Kỳ lên cầm quyền, ông Thi đã gây quá nhiều rắc rối. Mệnh lệnh của trung ương ông không thi hành.

- Tỷ dụ những gì ? - Tôi hỏi .

- Ông Thi tự ý bắt người, xua qua bên kia vĩ tuyến mà chả cần hỏi ý kiến hay mệnh lệnh trung ương gì cả.

- Có phải là chuyện mấy tên trí thức theo Cộng sản Tôn Thất Dương Kỳ, Phạm Văn Huyền chi đó phải không ?

- Phải.

Tôi cười khinh bỉ.

Nguyễn Hữu Có tiếp :

- Tình trạng này cần phải chấm dứt...

Y còn nói nhiều nữa, nhưng tôi không để ý nghe. Chỉ nhớ mang máng rằng sau Y nào là Lê Nguyên Khang nào là Nguyễn Bảo Trị lần lượt nói hòa theo. Cuối cùng Nguyễn Cao Kỳ đứng lên nói :

- Tôi hết chịu nổi rồi! Nếu quý vị còn tín nhiệm tôi thì ông Thi phải đi. Một là ông Thi đi, hai là tôi đi.

Để cho bọn họ hết lời, tôi thủng thẳng nói :

- Còn gì nữa không? Quý vị khỏi cần dài dòng. Nếu quý vị cảm thấy sự có mặt của tôi ở vùng I Chiến thuật là một trở ngại, hay nói cho đúng tim đen quý vị, là một đe dọa, khiến quý vị mất ăn mất ngủ, không yên tâm lo tròn nhiệm vụ, làm giảm sức "chiến đấu " của quý vị, khiến quý vị không hy vọng " chiến thắng " Cộng sản, thì tôi sẵn sàng rời bỏ mọi chức vụ. Nếu như vậy vẫn chưa đủ, tôi sẵn sàng rời khỏi Quân đội mặc dầu Quân đội là gia đình ruột thịt của tôi, gồm những chiến hữu mà tôi yêu quý hơn cả tính mạng mình. Như thế đã thỏa mãn quý vị chưa ?

Nguyễn Cao Kỳ đưa ý kiến " bỏ phiếu " , một trò hề ngu xuẩn mà có lẽ Y học được của Nguyễn Khánh.

Không cần đợi, tôi đứng dậy ra khỏi phòng hội, sau khi cho biết là ngày mai tôi sẽ trở ra Vùng I Chiến thuật để chuẩn bị bàn giao cho người được đề cử thay thế tôi ở đó.

Nói thế, tôi có ý thử lại bài toán, xem bọn tôi tớ ngoại bang phản ứng thế nào, để xem chủ ý quan thầy chúng ra sao.

Ngày 11.3.1966 tôi đến sân bay Tân sơn Nhất thì đã có sẵn một toán lính do Nguyễn Hữu Có đích thân chỉ huy, giơ súng buộc tôi về Bộ TTM.

Đến cửa phòng Cao Văn Viên, tôi thấy Nguyễn Văn Thiệu đã chờ sẵn. Hắn miễn cưỡng bắt tay tôi nhả nhủ :

- Thôi , toa chịu khó ở lại đây vài hôm. Hình như Mỹ đã bằng lòng mời toa đi chữa bệnh kia mà.

Tôi ngó trừng trừng vào mặt hắn, khiến hắn khó chịu bỏ đi. Trong thâm tâm, tôi cười thầm :

- Chữa bệnh mà phải " mời " ! Lại phải " người Mỹ " bằng lòng ! Thật là trò hề rẻ tiền !

Tuy đã trắng trợn sai Nguyễn Hữu Có ra phi trường giơ súng bắt tôi, nhưng có lẽ cả quan thầy lẫn bầy tôi tớ vẫn chưa biết phải xử trí với tôi ra sao, cho nên chúng lại đưa tôi về tạm nghỉ tại số 9 đường Gia Long.

Báo chí Mỹ đánh hơi rất lẹ. Tôi đang ngồi trò chuyện với mấy đứa con thì có ông Maffre của báo Washington Post đến phỏng vấn. Tôi gạt ngang :

- Hiện nay tôi chưa muốn nói gì với báo chí cả, nhất là báo chí ngoại quốc.

Ông nhà báo Mỹ còn đang cố gợi chuyện thì có Nguyễn Ngọc Loan và Văn Văn Của (tay chân của Cao Kỳ) đến, và đưa cho tôi một bức thư của Tướng Westmoreland. Tôi mở ra, bức thư như sau :

11 March, 1966

Dear General Thi :

I understand that you are interested in securing medical attention in the United States. It occurs tome, therefore, that you might welcome an

invitation from me, on behalf of the United States Department of Defense, offering you the use of our medical facilities for a complete physical examination and checkup, as well as the administration of whatever treatments is found necessary.

If this offer appeals to you, I wish you would let me know and I will immediately make all the necessary arrangements.

With every good wish.

Very sincerely yours

W.C. WESTMORELAND

General, United States Army

Thế là đã rõ ràng, Quan thầy và bầy tôi tớ đang thực hiện mưu kế của họ, thanh toán, gạt ra khỏi đất nước một phần tử chống Cộng, nhưng không tán thành chính sách của họ....”

Hội Tụ gửi lên

Nguồn: http://www.giaodiem.us/us-2009/3_2009/07.12.09.ncthi.htm nguồn:

www.vietnamvanhien.net